

Trimișii lui Dumnezeu

Marti, 6 noiembrie 2007

Gili Cârstea

Într-o singură frază, Domnul Hristos descrie purtarea lui Dumnezeu cu poporul Său de-a lungul întregii lor istorii:

„Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine; de câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” (Luca 13:34).

Această declarație este ecoul sutelor de apeluri serioase din partea Domnului, risipite prin toată Scriptura:

- „Dar părinții noștri s-au îngâmfat și și-au înțepenit grumazul. N-au urmat poruncile Tale, n-au vrut să asculte, și au dat uitării minunile pe care le făcuseși pentru ei. Și-au înțepenit grumazul; și, în răzvrătirea lor, și-au pus o căpetenie ca să se întoarcă în robia lor” (Neemia 9:16-17).

- „S-au întors la nelegiuirile celor dintâi părinți ai lor, care n-au vrut să asculte cuvintele Mele, și s-au dus și ei după alți dumnezei ca să le slujească. Casa lui Israel și casa lui Iuda au călcat legământul Meu, pe care-l făcusem cu părinții lor” (Ier 11:10).

- „Dar ei n-au vrut să asculte, nu au luat aminte, nu s-au întors de la răutatea lor, și nu au încetat să aducă tămâie altor dumnezei” (Ier 44:5).

- „Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea, și n-au vrut să Mă asculte. Niciunul n-a lepădat urâciunile, care îi atrăgeau privirile, și n-au părăsit idolii Egiptului” (Eze 20:8).

- „Dar ei n-au vrut să ia aminte, ci au întors spatele, și și-au astupat urechile ca să n-audă” (Zah 7:11).

Declarația de pe Muntele Măslinilor, a cărei consecință naturală a fost „Iată că vi se lasă casa pustie,” este de o gravitate extremă. Dumnezeu făcuse un legământ cu prietenul Său Avraam, un legământ veșnic, și care prevedea că urmașii lui Avraam vor primi înalta cinste și misiune de a fi poporul lui Dumnezeu și de a duce lumina adevărului până la marginile pământului. Acum, prin gura Profetului anunțat de Moise, cerul decreta că legământul acela a luat sfârșit.

Păcatul de căpătâi al Ierusalimului este zugrăvit în toată grozăvia lui: „Omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine.” Istoria susține total această evaluare. Nici o generație a poporului lui Dumnezeu nu și-a înțeles starea de apostazie și depărtare de la căile neprihănirii. Niciodată trimișii lui Dumnezeu nu au fost recunoscuți, ascultați sau apreciați. Așa cum spunea odată împăratul Ahab: „Îl urăsc, căci nu-mi proorocește nimic bun, nu proorocește decât rău” (1 Împ 22:8).

Ieremia înțelegea și el această situație anormală, când Cuvântul Domnului, în loc să aducă pace, bucurie, alinare, aduce numai dureri de cap: „În fiecare zi sunt o pricină de râs, toată lumea își bate joc de mine. Căci ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: ‚Silnicie și apăsare!’ Așa încât cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua” (Ier 20:7-8).

Totdeauna trimișii lui Dumnezeu au trebuit să strige „silnicie și apăsare,” și niciodată nu au proorocit decât „rău.” De aceea au și fost acuzați mereu că ei „nenorocesc pe Israel.”

Astăzi situația nu este deloc diferită. Dumnezeu așteaptă de un secol să ne strângă sub aripile Sale, spre a prezenta înaintea universului un popor „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta,” rodul suferințelor lui Hristos.

El ne cheamă, prin slujitorii Săi aleși, să recunoaștem că am mers pe un drum greșit, că l-am întors spatele, am batjocorit pe Duhul Sfânt în încercarea Lui de a ne oferi ultima solie de har către lume, și ne-am întors la învățăturile începătoare ale credinței. Noi o ținem una și bună că așa ceva nu s-a întâmplat, și batjocorim pe cei ce ne spun că riscăm să ni se lase și nouă casa pustie.

Dumnezeu a fost extrem de milos și îngăduitor cu noi. Nu ne-a părăsit, deși Numele Său cel mare este pângărit din cauza noastră de toate națiunile. Vocea teologiei adventiste sună strident în corul global care numește tragediile planetare ca fiind „acte ale lui Dumnezeu.” Sună la fel de strident ca vocea lui Israel, care prezenta lumii un Dumnezeu violent, care va pedepsi „până la exterminare” pe cei ce refuză oferta lui Dumnezeu.

Această situație nu poate continua la nesfârșit. Mai curând sau mai târziu, al treilea Ilie își va face apariția pe vârful Carmelului nostru modern, arătând cât se poate de convingător că Ploaia Târzie s-a oprit de 120 de ani, iar motivul este unul singur: Hristos a fost înlocuit cu Baal. Ca întotdeauna, nici de această dată trimișii lui Dumnezeu nu vor prooroci de bine.

Suntem pregătiți pentru un asemenea șoc?